

ЦѢНА:

За година 10 л.
„ 6 мѣсеца 5 л.
„ въ странство за година 15 л.

Абонамента въ прѣдплата.

Цѣна за обявленията:

На 4 стр. за единъ редъ 15 ст.
„ 1 стр. „ „ 1 л.—
„ другитъ стр. „ — 50 ст.

Единъ брой 20 ст.

ЧЕРНО МОРЕ

ИЗЛИЗА ЗА СЕГА САМО ВЪ ЧЕТВЪРТЪКЪ.

Пари, писма
и други ръкописи се испращатъ
до Редакторъ-Издателя.
(Домъ Бобчевский, № 335,
срѣщу градската градина.)
Неплатени писма не се
приематъ.

Неупотрѣбенитѣ ръкописи
се връщатъ, ако се платятъ
почтенскитѣ равности.

Редакцията не отговаря за
съдържанието на публикуван-
нитѣ дописки.

Единъ брой 20 ст.

Редакторъ-Издатель И. Бобчевский.

По причина на прѣтрупания мате-
риалъ, принудени сме да дадемъ този
пътъ двоенъ брой. Това никакъ не влияе
върху излизаньето на вѣстника пореда
си идущия пътъ.

АДМИНИСТРАЦИЯТА

обявява, че се пуждае отъ АГЕНТЪ за
вѣстника.

Гаранция отъ 1000 лева.

Другитѣ условия—права и длѣжно-
сти — се съобщаватъ отдѣлно.

Желающитѣ г-да могатъ да съоб-
щатъ въ Администрацията и свои
условия, подъ които бихъ приели.

ПОЛИТИЧЕСКИЙ ПРѢЛѢДЪ.

Россия. Последнитѣ събития, отъ френ-
ското посѣщение въ Кронштадтъ и до сега,
разбъркахъ русската серпозна журналистика
до такава степенъ, щото смѣло може да се
каже, че тя незнае какво да мисли. Инакъ,
неможе здравия разумъ да разбере, защо тол-
кова голѣма противоположность се е вмѣк-
нжала въ разсужденията на русскитѣ поли-
тици.

Ний привеждаме тука нѣкои откъслечи
отъ два вѣстника: „Недѣля“ и „Европъ“, кои-
то напълно даватъ да се разбере, както по-
ложенieto на руската политика сега, тъй и
въобще положението на европейската поли-
тика. Споредъ насъ, за да може да се оцѣни
нѣщо положението, необходимо е да се глѣ-
датъ вдъхновенията и дѣлата на противника.

В. „Недѣля“, Петербургскій седмиченъ
журналъ, въ прѣдпослѣдний си брой казваше:
„Нѣщо ново появи въ Европа Трудно е
още да се опрѣдѣли въ точностъ съдържанието на
происходящия прѣдъ очитѣ ни политическия прѣ-
вратъ, но чувствува се той напълно ясно и даже
вече се проявява въ нѣкои осиясани форми“
„Всичка съчувствующи на Россия елементи отъ сла-
вянството почнахъ енергично движение. Англия съ-
вършено нечаканно измѣни своята студенина къмъ
Франция съ голѣма любезность; даже и Турция
показа нѣкаква чужда за тройния съюзъ политика,
че и Испания бърза да изрази намъ симпатии“.

На друго мѣсто сжщитѣ брой казва:

„Горѣщи оваии въ честь на Россия происхож-
датъ и въ другъ жгълъ на Европа — въ Чехия, на
изложението. Достатъчно бѣше да се появятъ тамъ
нѣкакви съвършено неизвѣстни прѣдставители на
Россия отъ Киевъ, щото буквално да ги носятъ на
раце. Русскитѣ гости тамъ отдавна се чакахъ. Ова-
циитѣ тѣмъ се оказажъ до тамъ вѣсторжени, щото
австрийската полиция съ уплаши и прибѣгнѣ къмъ
безтактни мѣрки—да запрѣти на русскитѣ туристи
да носятъ бѣли фуражки, защото привличали къмъ
себе си цѣли тълпи. Въ отговоръ на това запрѣще-
ние, въ Прага влѣзохъ бързо на мода бѣлитѣ фураж-
ки и се купуватъ съ стотини“.

Въ послѣдния си брой пише:

„Вече подъ влиянието на русско-французското
съглашение, Портата заяви официално тия дни, че
никога нѣма да признае принца Фердинанда за бѣл-
гарскій князь безъ съгласието на Россия“.

А в. „Европъ“, Петербургскій мѣсеченъ
журналъ, казва:

„Ако отъ близо поглѣднемъ на фактоветѣ, които
възбудихъ заблѣжително движение въ областта на
международната политика въ послѣднѣ време, не би-

ва да не се убѣдимъ, че това движеніе е повече
прѣдполагаемо, отъ колкото дѣйствително. Всичко
останѣ както си бѣше: тройния съюзъ запази своята
сила и значение; Англия, както и напрѣдъ, съчув-
ствува на тройния съюзъ и признава за своя длѣж-
ность да се грижи за запазваньето на statu-quo — то
въ Срѣдиземното море. Франко-руската дружба все
пакъ не излиза отъ границитѣ на бившето просто
изражение на взаимни симпатии; а за да може да се
опрѣдѣли по-добрѣ безполезното посѣщение на фран-
цузската ескадра въ Кронштадтъ, французското прави-
телство прати сжщата ескадра и нѣмъ брѣговетѣ на
Англия, гдѣто кралицата изразила желание да ѣхъ
посѣти. Вѣстникарската полемика по поводъ на но-
витѣ доказателства за сближението между Россия и
Франция не прибавихъ нищо ново къмъ туй, което
бѣше извѣстно и по-напрѣдъ.“

„При пзникваньето на какъвъ и да е общъ по-
литически въпросъ, най-вѣрното е, побѣдата ще
остава на тая страна, която се поддържа отъ дипло-
матитѣ на тройния съюзъ. Влиянието на Россия или
Франция неможе да даде успѣхъ противъ дѣйстви-
ята на сѣдиненитѣ кабинети на Германия, Австрия,
Англия и Италия. Краснорѣчивъ примѣръ върху
това видѣхме въ най-новата история на България—
въ безпрѣпятственното въдворение на принца Фер-
динанда на българския прѣстолъ, въпрѣки нашитѣ
протести и благодарение на Австрийското покрови-
телство и неговитѣ съюзници“.

„Мечтата на нѣкои наши патриоти върху за-
восанието на Цариградъ съ помощта на Франция
или по съгласие съ нея, е съвършено праздна, ил-
люзия, на нищо неоснована“. . . . „Не трѣбва да се
забравя, че франко-руското приятелство е прѣдиз-
викано и се храни само отъ франко-германската враж-
да: нека днесъ Вилхелмъ II да се рѣши да устрои
здравъ компромисъ съ Французитѣ чрезъ отдаванье-
то на частъ отъ Лотарингия и неутралитетъ въ Ел-
засъ, и нашитѣ отношения съ Франция тогчасъ ще
станатъ такива, каквито сѣ били прѣди време. По-
добенъ прѣвратъ е твърдъ възможенъ при тия чести
промѣненія въ политическата атмосфера на Европа.
Това не се отрича и отъ французитѣ въ тѣхнитѣ
сериозни обсъждания на въпроса изъ печата“.

РОМЖНСКИ РАБОТИ.

Господжица Елена Вакареску, дъщеря на Ромжн-
скій посланикъ въ Римъ, е станѣла причина да се
забави да замине кралъ Каролъ при болната си съ-
пруга, кралица Елисавета, която се намира отъ нѣкол-
ко време въ Венеция. Нито баща ѣ на туй момиче,
което мрѣ, както се види, да стане жена на принцъ
Фердинанда, Ромжнскій прѣстолнаслѣдникъ, нито
прѣдложенията отъ страна на министритѣ на кралъ
Карола не могли още да ѣхъ убѣдѣтъ, да се раздѣли
отъ кралицата. Послѣдната не изиявявала още съгласие-
то си да прѣкарва безъ любимата си почетна дама,
която насмалко, най-вече съ подрѣжката на Кралица-
та, щѣше да стане Ромжнска прѣстолнаслѣдница. Туй
вече се отвържъ, защото баща му на принцъ Ферди-
нанда иска, щото синъ му да се ожени непрѣмбно за
нѣкоя дъщеря на владѣтель, на което вече е склонилъ
и самъ принца, като се е съгласилъ и кралъ Каролъ,
прѣдъ видъ на общественното мнѣние на Ромжнитѣ.
Ромжнитѣ нещѣтъ да се повдига отново между тѣх-
нитѣ домородни княжески фамилии желанието да се
види пакъ на прѣстола имъ нѣкой членъ отъ тѣхъ, ко-
мучо да завиждатъ отсѣтитъ всички други, и който да
стане причина за въстановление пакъ въ Ромжния при-
дворна партия, та да прѣчи на чисто конституцион-
ното управление на кралевството, т. е. да не може да
се върши всичко по волята на народнитѣ прѣдставители,
а по произвола на Краля или на хората около него въ
двореца му.

Ромжнскитѣ патриоти ще сѣ се стрѣснали особец-
но отъ туй, гдѣто въ всичката тая работа проглѣд-
валъ прѣсегъ на руската дипломация или на пансла-
виститѣ (чети панрусиститѣ). Споредъ в. Франкфур-

теръ Цайтунгъ, интелектуалний авторъ (т. е. подостор-
ника) на всички тѣзи интриги билъ единъ чуждъ а-
гентъ при Ромжнскій дворъ, служанъ при кралица Е-
лисавета, родинна на покойний Аскаковъ, нѣкой си
Шефферъ. Тоя послѣдний, чѣслкъ мѣсецъ прѣди да
зѣмне Принцъ Фердинандъ за граница „за по дълго
време“ и кралицата въ Венеция на морски бани, —
билъ устроилъ въ Вукурещъ, въ двореца, въ апарта-
ментитѣ на кралицата, редъ хипнотистически сеанси
(сѣщени), на които той (Шефферъ) самъ ставалъ хип-
нотизаторъ и магнетизоръ. Ролята на медиума въ
тѣзи сеанси е имала винаги господжица Вакареску.

„Повече отъ колкото вѣнаги, казва поменктий
важенъ нѣмскій вѣстникъ (Франкфуртскій), имаме
право да подозираме, че освѣнъ хипнотистическитѣ сѣд-
ства, ще сжществуватъ тукъ и едно търговско споразумѣ-
ние между г-нъ Шеффера и г-ца Вакареску. Говори се,
че въ едно отъ тѣзи сеанси, които направили крали-
ца Елисавета да почне да прѣкарва времето си само
съ напосѣтѣне именуванитѣ давалеръ и дама, г-ца Ва-
кареску, като била веднѣжъ заспала отъ хипнотизира-
ньето, отворила си била всѣнѣло сѣрдцето на крали-
цата и си изказала венчестѣ вътрѣшни чувства, що
храняла за княза-наслѣдника“.

Любопитно е, гдѣто въ туй време прѣзъ пѣр-
вата половина на тоя мѣсецъ, когато една ромжнска
вѣстница явявахъ, че Баденската отекъ се е поболѣ-
ла въ Венеция, била излизала отъ хотела само единъ
пътъ, на 7 Августъ, и то безъ г-ца Вакареску, — дру-
ги вѣстници опровергаватъ туй. Истина е нима
„Воинца Национала“, че на 7/19 Августъ Нейно Ве-
личество Кралицата бѣше на расходеа, но ний знаемъ
още най-положително, че на 2/14 Августъ, часа меж-
ду 9 и 10 вечерята (т. е. нощемъ) нашата Владѣтел-
ка бѣше въ гондола (болѣреский каякъ) у Грандъ Ка-
налъ. Въ гондолата съ Нейно Величество бѣше Господ-
жица Елена Вакареску и майка ѣ. Въ друга една гон-
дола бѣхъ г-ца Зоя Вакареску, сестра на почетната
дама, г-ца Теодори (дъщеря на г-нъ генералъ-доктора
Теодори, лѣкаръ на кралицата) и г-нъ Дуно Замфире-
ску, секретаръ на Римското Ромжнско посолство. Тѣзи
двѣ гондоли се придружавали отъ една третя, въ коя-
то билъ расположенъ единъ хоръ Венециански музи-
канти, за които се вдигалъ отъ време на време г-нъ
Замфиреску, да казва що да свирѣтъ. На тоя кортежъ
заяпатъ множество любопитни, лакоми за хубава музи-
ка и подобни зрѣлища.“

Къмъ 15 Августъ г-нъ Инаки Вакареску, баща
на господжицата, дохождатъ въ Синая, гдѣната сто-
лица на кралъ Карола, да му доложи, че немогълъ да
отдѣли дъщеря си отъ кралицата, едно защото пос-
лѣдната не пушала дъщеря му, която вече тя не дър-
жала като почетна дама, а просто като другарка (по-
етки сѣ и кралицата и г-ца Е. Вакареску) и друго
защото той не можалъ на сила да вземе дъщеря си,
като вече пълнолѣтна, толкозъ повече като кралица-
та почти го испѣдила отъ салона си.

Сега Вукурешкитѣ вѣстници явяватъ, че него-
во Величество Кралъ Каролъ трѣгва за Венеция, по-
ради поболяванието на Кралицата, а на вторий день
опровергаватъ туй, което происхождало отъ телеграм-
митѣ до Ромжнското Министерство отъ Италия: вед-
нѣжъ, че г-ца Вакареску напустивла Венеция, а другъ
пътъ, че тя още била при кралицата.

Най-голѣма вина стоварятъ за горнитѣ на баща
ѣ на дѣвѣщата. Дѣлото Вакареску, пише в. „Воинца
Национала“, е едно съзаклѣние противъ Ромжнската
Държава.

За туй, споредъ сжщия вѣстникъ, Ромжнскій на-
родъ казвалъ: Време е вече щото Краля да запоевѣда
на неврѣнитѣ си служители да се махнатъ на стра-
на. Време е, щото интереса на Кралството да се

предпочита и само той пак да диктува въ работитъ на Държавата.

Споредъ в. „Конституционалъ“, ромжескитѣ студенти, по случай годишния имъ конгресъ, свикавъ тая година за 5, 6 и 7 идущий Септемврий, въ Гюргево, рѣшили да направятъ една манифестация международно-политическа, като били поканили на събора си още сърбескитѣ, българскитѣ (?), гръцкитѣ и русскитѣ студенти отъ Одеса, които били вече и приели да пратятъ свои прѣдставители на Конгреса. Вѣстника на младитѣ конституционалисти прибавянасмѣхливо, че отъ туй било могло да се счита въ Одеса за много симпатична идеята на агитацията за единъ федеративенъ съюзъ на Балканскитѣ държави, и свършва съ подбивъ къмъ днешното ромжеско министерство, а особено къмъ Прѣмиера му, като казва, че генералъ Флореску, както и Ласкаръ Катарджи, трѣбва да сж се въскитили отъ тая новина.

А в. „Воинца Национала“ (Народна воля) единъ отъ най-главнитѣ народно-либерални вѣстници въ Букурешъ, и сжщъ оппозиционеръ на сегашния ромжеский консервативенъ кабинетъ, като говори пощщитъ прѣдмѣтъ, свършва съ слѣднитѣ думи: „Утрѣ ще видимъ у насъ студентитѣ отъ Москва и Петербургъ. Тогазъ сигурно Балканската конфедерация ще се положи на най-здрави основи“.

„Врѣме е“, заключава Братановий органъ, „щото нашитѣ студенти да си отворятъ най-сетию очитѣ“.

Какво да правимъ?

„Россия ще встъпи въ владѣние на вси чко, което може, и Австрия е длъжна да направи сжщето, за да не ни остави да се ползуваме сами.“

Потемкинъ — 1783 г.

„Ако русситѣ иматъ пунктъ за опора по дѣния брѣгъ на Дунава, азъ считамъ това равносилно съ завоевание на Цариградъ. Рѣката Дунавъ прѣдставлява голѣмо прѣпятствие, прѣминуващото ѝ е задържвало руското оръжие, но като прѣскачатъ на дѣния брѣгъ, тѣ ще иматъ възможность да разсипятъ Турската Империя.“

Наполеонъ I — 1810 г.

(Продължение.)

Най-послѣ Турция прибѣгнала къмъ посрѣдничеството на Англия, но Россия събрала и натрупа войскитѣ си на турскитѣ граници, а на европейскитѣ кабинети съобщила: „За нещастие на всичкото християнско население отъ гръцката вѣра, ключоветѣ отъ Витлеемския храмъ сж прѣдадени на латинитѣ, — фактъ, съ който се удостоверява тѣхното първенство на истокъ. Всичкитѣ права на православнитѣ чрѣвъ това сж нарушени и дадената отъ Султана дума — не изпълнена. Россия не ще се хване за оръжие, но само приспособява по-бърза система“. На това Английския кабинетъ отговорилъ, че „наистина много съжалява за всѣка распра, която може да доведе Франция и Россия къмъ стѣлкновение, но, когато помисли, че вражда-та се касае исклучително за привилегии въ тия мѣста, гдѣто Христосъ е проповѣдвалъ на хората миръ и братска любовъ; когато помисли, че се каратъ църкви за първенство

въ това мѣсто, гдѣто Христосъ е умрѣлъ за челоувѣството, то мислята за подобна комедия, въ сжщность, е печална“. — Безъ обаче да глѣда на това, Царъ Николай взелъ рѣшение да се възползува отъ обстоятелствата и всячески настоявалъ на исканieto си отъ Портата, като при това искалъ да знае по-рѣдението на Англия, въ случай на война, и е напиралъ все пакъ на това, че Турция се намирала въ пълно разстройство и скоро щѣла вече да се обърне на развалини, а, когато Англия невѣрвала въ близостта на турското падане, Царъ Николай е прибавилъ, че Английското правителство имало лъжливи свѣдения. Тѣкмо въ врѣме на тия прѣговори, съ прѣдварителното одобрѣние на Россия и съгласието на Народното Събрание Черногорския Князь се провъзгласилъ за наслѣдственъ Князь, като встъпилъ даже и въ турската земя и усвоилъ Спужа и Жаблякъ. Турция поискала да накара тая страна да приеме върховната ѝ власть, пратила войскитѣ си срѣщу Черна-гора и нашествието имъ отново трогнало патриотическитѣ чувства на Босна и Сърбия, които искали съдѣйствие отъ Австрия, а тѣзи послѣдната се намирала въ натѣгнати отношения съ Турция, попричина, че не дала ръководителитѣ на Маджарското въстание, и затуй усилила пограничнитѣ си пунктове, заповѣдала готовность къмъ война, а въ Крoация съобщила, че правителството (Австрийското) не е враждебно на народното движение и нѣма да му прави прѣпятствие, но защото не всички християнски подданици на Турция възставатъ, не може да даде справедлива поддръжка. По това врѣме въ Австрия е прѣодолявало мнѣнието, че ако всички християнски народности възставатъ противъ Турция може да се поддръжи, паданieto на Турция ще бѣде неминуемо и замѣстянето ще бѣде отъ заробеннитѣ народности, а докато това възстание нѣма, цѣлостта на турската империя трѣбва да се поддръжи на основание на договора.

Възползуванъ отъ тия събития и война между Турция и Черна-гора, Царъ Николай пратилъ съ тайна миссия въ Цариградъ, че е готовъ на помощъ съ флота отъ южната частъ на Турция, както сж били договорили едно врѣме, но Портата не приела, като сжщеврѣменно отказала и на явната (за прѣдлогъ) миссия по святитѣ мѣста. Починали сж военни приготовления въ Россия и Турция, (1854 г.), а Англия и Франция, като не одобрявали постапката на Царя и обявявали, че той нарушава Априлския договоръ, съ който се нарушава цѣлостта на Империята — пратили заповѣди на своитѣ флоти да влѣзатъ въ Дарданелитѣ, ако Россия объяви война и искали присъединението на Австрия. На 31 Май подадена е била Русска нота на Портата, че русски войски влизатъ въ Дунавскитѣ Княжества (Влахия и Молдова), а въ Россия се говоряло съ ентузиазмъ, че ще се свърши Турция, че ще влѣзатъ въ Цариградъ и ще поставятъ православенъ кръстъ на храма „Св.

София“. Австрия се старала да отстрани вѣщата, даже настоявала прѣдъ Портата да влива въ бой, макаръ и да влѣзатъ русски въ Княжествата, правила е всевъзможни прощити, заедно съ Англия и Франция, за възстановление на мирътъ, поканила е и Пруссия къмъ посрѣдничество и тѣзи послѣдната приела, но Царъ Николай по никой начинъ не се е съгласилъ на никакви прѣдложения нито даже да испраздне Влахия и Молдова като поставялъ, че ги е занелъ за гаранция за материално обезпечение на исканията. Прѣдъ видъ на това упорство, Франция, Англия, Австрия и Пруссия прѣдложили на Россия слѣдующитѣ условия за прѣговори: скорото очистване на Княжествата отъ руски войски, утвърждение религиознитѣ привилегии на християнитѣ съ ферманъ, — вържение на ново Априлский договоръ отъ 1841 год. и прѣговоритѣ да ставатъ въ утраленъ градъ. Това прѣдложение, четворно се приело за основа на прѣговоритѣ отъ Пруссия, съ условие, щото да се не измѣняватъ, Портата отказала да го приеме безъ измѣнения, настоявала и на прѣдварително очистване на Княжествата, а и, притова, обявила Россия война. Царътъ въ това врѣме прѣлагалъ на Австрия да дѣйствуватъ заедно, като ѝ прѣдоставялъ да завладѣе Босна, Херцеговина и Сърбия и се задължавалъ още да гарантира цѣлостта на Австрийскитѣ области откъмъ Италия или отъ която страна и бѣде. Австрия отказала, като възражала, че владѣването на Босна и Сърбия счита за неравдаемо отъ нищо нападение, а, напротивъ, поводъ за нови европейски въпроси. Дълго време се водили прѣговори за миръ, но, найпосле на 3 Юний 1854 год. Австрийския Кабинетъ е далъ въ Петербургъ слѣдующата нота: „Купацията на Княжествата отъ русски войски съставлява главната причина за разтието на вѣнчината вражда и прави немощни всичкитѣ опити за мирното разрѣшение на въпроса. Императоръ Николай не може да не съзнава, колко вече пострадаха интереситѣ на Австрия и свързанитѣ съ неѣ интереси на Германия въ политическо, промишлено и търговско отношения Императора Австрия, прѣдаденъ на интереситѣ на слѣдъ народи, взе на себе си длъжността да потрѣби всички усилия, щото русската имия да не разпространява своитѣ операции по Дунава и по-скоро да очисти княжествата. Като продължава да ги занимава на неопредѣленъ срокъ или като свързва испраздненето имъ съ условие на гаранции, Императоръ Николай възлага съ това на Австрийския Императоръ тѣжката длъжность самъ намѣри срѣдства за запазването на застраванитѣ интереси.“ Отговоръ на тая нота билъ, че ако занятието на Княжествата, мнѣнието на Австрия, е поводъ къмъ войслѣдвало, че щомъ се испразднятъ тѣ русски войски, ще се спрѣтъ враждебнитѣ дѣйствия. Затуй задава въпросъ: въ светитѣ ли е Австрия да гарантира това? — Вслѣдъ

ПОДЛИСТНИКЪ

НАКИТЪ.

отъ гизъ де испасана.

Тя бѣше отъ тѣзи хубавици момии, които безъ съмнѣние по погрѣшка на съдбината сж се родили въ сиромашия. Като нѣмаше зестра, тя нѣмаше и надѣжда да привлече нѣкой богатъ знаменитъ мъжъ, и тѣй като немощеше да се надѣва да стане жена на нѣкой благородникъ, то тя се ожени за единъ чиновникъ отъ министерството на просвѣщенieto.

Като жена на единъ бѣденъ чиновникъ, тя се обличаше просто и не бѣше ѝ възможно да се кичи както другитѣ женени дами, което ѝ не малко насърбяваше. Женитѣ не знайтъ разликата въ съсловието и происхождението: хубостта и привлѣкательността имъ замѣства доброто происхождение, и като създава помежду имъ классове, прави ги отъ прости дѣвоички знатни дами.

Тѣй като бѣше увѣрена, че се е родила само за раскошество и щастие, тя не можеше никакъ да се помириса съ своето положение. Нежъ ѝ дразнѣше както малката мѣстна квартира, така сжщо и небогатитѣ стѣни, вѣхтитѣ мѣлки столове и истрититѣ мобили. Нѣща, които друга жена на нейно мѣсто не би што забѣляжила, ѝ трѣвожеха и мъчеха. Тя

постоянно бѣлпуваше само за вкусно наредени салони и приемни, окрасени съ скъпоцѣнни источни келими, и поне за двама надути лакеи, които да се истѣгнатъ въ столоветѣ до вратата. Ней бѣхъ постоянно на ума голѣми салони съ староврѣмски копринени драперии, съ богати мобили, съ скъпоцѣнни дреболии и мѣннички, благоухающии стаячки, въ които толкова приятно се говори съ мили приятели и съ нѣкои знаменитости, познати на цѣлъ свѣтъ, за които дамитѣ се интересуватъ.

Току-що сѣднѣла да обѣдва. Кръглата ѝ маса три дѣня наредъ се покрива съ една и сжща покривка. Мъжъ ѝ сѣди отерѣща ѝ и, като си сипва супата, повтаря: „прѣвсходна супа!“ Но тя бѣлпуваше за извървѣдни ястията, за срѣбърна наредба, за келими съ староврѣмски шарки и съ необикновенни птици верѣдъ раскошна гора; бѣлпуваше за скъпоцѣнни ченни, за любезни фрази, които слушае съ усмивката на сфинкса, като си похапвае отъ вкусноприготвеното месо, отъ чигата или отъ нѣкой фазанъ.

А пъкъ тя нѣмаше нито гривни, нито украшения, въобще нищо, при всичко че обичаше извървѣдно много украшенията и мислѣше, че само за тѣхъ се е оженила. Единственната нейна мечта бѣше да се харска, да плѣнява и да възбужда завистъ.

Легка-по-лека тя прѣстанѣ да поощава единственната си другарка, богата дама, съ която бѣше въспитава въ единъ манастиръ, и то затова, защото

всѣко посѣщение ѝ огорчаваше живота. Тя плаше по цѣли дѣни отъ жалостъ за дѣто се е изгнала въ надѣждитѣ си и дѣто не е богата.

Една вечеръ съругътъ ѝ се завърна у дома необикновенно веселъ, като държеше единъ голѣмъ пликъ въ ръцѣтъ си.

— Тебъ принадлежи това, рече той.

Въ плика се намѣри слѣдната покана: „Мисстрѣтъ на Народното Просвѣщение и неговата сълга мождѣ господина и госпожа Лонселлови да събѣдъ на 18 Януарий вечерното забавление кжщата на Министра“.

За голѣмо очудване на мъжа, хубавата хвърли ядосано поканата на масата.

— Ахъ, защо ли е това?

— Извини — азъ мислѣхъ, че ще се зарадва

Никждѣ не излизашъ, а сега ти се прѣдставя красенъ случай! Не можешъ нито да си прѣдставишъ прѣвъ какви житица трѣбваше да минѣ, за да бѣ поканенъ. Всѣкой искаше да е поканенъ, а пощменно за чиновникитѣ никой не мислѣше. Нѣдвѣ тамъ цѣлия официаленъ свѣтъ.

— Но какво да облѣжъ за вечеринката?

— За това нѣщо на горкия мъжъ не бѣше дошло на ума.

— Може онова облѣкло, рече той перѣшаше въ което поощивашъ театра? То е още хубаво.

Чиновникътъ мълкѣ, като видѣ, че жена

вие на туй, Австрия се споразумѣва съ Турция и, тъймо когато руските войски се бият под крѣпоститѣ на Силистра, праща войскѣ си срѣщу руските и единъ пратеникъ главната руска квартира (24 Юлий). за да гетжпжтъ къмъ руската граница. На 8 Августъ руските войски очистили Княжествата „по стратегически съображения“, но вече Франция и Англия сж били подъ Севастополъ, а турските войски на р. Прутъ. Следъ аданъето на Севастополъ, новий Царь Александър II приелъ миръ на слѣдуюитѣ го-лѣ-долу основания: свободното плаване по Дунава и Черното море на търговските кораби; бжджтъ затворени за всичките държави; претенциитѣ на Россия, да зацпицава Християнството въ Турция, унищожени; всичките държави задължени да пазжтъ независимостта и цѣлостта на Турската империя и всички спорове, опасни за мира, да се подлагатъ на поврѣдничеството на Европа; за защита на Християнството се взело актъ отъ туркия ферманъ, който се призналъ съ важно начение; отнела се Бессарабия отъ Россия и е прѣпорѣжало на Турция да се съгласи съ националното стрѣмление на Влахия и Молдова за съединението имъ. На послѣднѣето бий противни само Портата и Австрия, по причината на събѣдство съ Унгария и въспитанието на Ромѣнските младежи въ френски революционни стрѣмления, които заплашвали спокойствието на Австрийската Монархия. — Мирътъ се подписалъ на 1830 Марта 1856 год.

(Слѣдва)

ВИНАРСТВОТО.

Намираме се прѣдъ гроздоберъ и длѣжностъ ни е да кажемъ нѣколко думи върху възможнo по-доброто произвеждане на нашитѣ вина, като прѣскачаме правилата за доброто глѣдане на лозята, за да можемъ да бждемъ полезни въ нуждното врѣме. Дай Боже животъ—ще дойде врѣме и за лозята. Едно отъ най-големитѣ богатства, съ които е наградила природата нашата земя, е винарството. България е една отъ най-сгоднитѣ страни за произвеждането на виното: топлия климатъ, умѣренната зима, дългитѣ бездѣждия прѣзъ лѣтото, вровитата, песчанавата и прч. почва, която се срѣща почти всѣкъждъ изъ широкитѣ пространства по насъ, сж най-драгоцѣнни условия за процѣтвѣтане на винарството. Това като че се съзнава въ нашия землевладѣлецъ, защото забѣлѣжава се едно разширение на лозята въ Княжеството, па и обработването на виното на прѣдва, макаръ още незначително и още долѣ въ сравнение съ онова съвършенство, което се е достигнѣло въ другитѣ държави. Нашия българинъ произвежда виното съвършено по практиченъ начинъ и даже първоитенъ, но има и вѣрна сътрудница—приро-

дата. Инакъ и винарството би запуснѣло съвсѣмъ.

Нуждно е да се обърне сериозно внимание на това наше произвѣдение, както отъ правителството съ отваряне на практически отдѣлни курсове по винарството, тъй и отъ самитѣ лозари и винари за по-доброто отглѣдане на лозята и за произвеждането на вкусни бѣли и червени вина. Ний, българитѣ, като стоимъ въ всичко по-долу отъ Европа, имаме поне тѣзи възможности, да избираме и вземаме и готово испитанитѣ въ Европа способи и да ги приспособяваме у насъ-си. Само едно нѣщо: трѣбва да се има воля, желание да се усъвършенствуваме, а не да биваме толкова недовѣрчиви и да се придържаме въ оная практика, която ни е останѣла въ наследство отъ дѣди и прадѣди и е отживѣла своя вѣкъ. Не ще съмнѣние, че тогавашната практика е била за врѣмето си най-добра и единствено умна, но колко нови и удивителни леснотии изникнахж отъ тогава до сега! Нищо друго, освѣнъ да изучаваме, какъ правжтъ европейцитѣ толкова хубави вина, та ги продаватъ по 10—15 лева оката. Ако ний можемъ да въздигнемъ този поминѣкъ, ще имаме доста голѣма подпорка въ икономическо отношение, защото винарството е единъ отъ сигурнитѣ поминѣци въ нашата хубава земя.

Нашитѣ лозари, кога саджтъ лозе, никакъ не обърщатъ внимание на туй, че разнитѣ видове отъ гроздето трѣбва да сж намиратъ по отдѣлно и даже всѣко лозе да бжде само съ единъ видъ гроздѣе, та да има и вино добро. Лозята у насъ сж въ пълнѣтъ безпорядѣкъ: въ едно лозе ще намѣрите разбъркано и мискетъ, и маврудъ, и бѣло гроздѣе, и черно гроздѣе, и паметь, и тамянуга, и сарж чубукъ и прч. Това много влияе на вкуса, качеството и трайността на виното. Но за това ний ще говоримъ другъ път, кога ще разглѣдаме лозарството, а не винарството. Тукъ споменуваме това, само като една отъ главнитѣ причини, която може да поврѣди виното и при най-хубава грижа — Доброто вино може да излѣзе отъ добро гроздѣе, а колкото и да е проста тѣзи истина, нашитѣ лозари, че и винари, натрупватъ на едни кола всѣкакво гроздѣе: кисело, кораво, прѣарѣло и мухлясало, и слѣдъ едно кратко врѣме се оплакватъ, че виното се развалило! Да се сади лозе съ еднакво гроздѣе има това добро, че наедно расте, цѣфги и зрѣе, еднакъвъ вкусъ дава и на едно врѣме може да се събере безъ да изгнива или недозрѣе, а отъ туй става виното вкусно и добро.

Да дойдемъ до **гроздобера**.

Важно е твърдѣ много да се събира гроздето когато узрѣе добрѣ. Ако гроздобера не стане на врѣмето му, всичкия трудъ прѣзъ лѣтото за отглѣждането на лозето отива напусто. Отъ друга страна пъкъ у насъ, като имаме лозята си съ разбъркано гроздѣе, не

е възможно да се събира на едно врѣме и да бжде пакъ добро виното, защото едното гроздѣе бина узрѣло, а друго — неузрѣло. Неузрѣлото придава на виното киселина и го киселява, а прѣзрѣлото се распуква, придобива лошъ мѣхъ — болѣстъ на гроздето — и пакъ развали виното. Освѣнъ това у насъ е останѣло обичай отъ турско врѣме да се почна гроздобера въ извѣстенъ день, който се опрѣдѣля отъ градското управление. У насъ . . . о, у насъ има и друго нѣщо: който ще си събира лозето, трѣбва да си плати вергията, инакъ или не му се позволява да влиза въ лозето си или ще му се разнася и излага гроздето, докато изгние и поврѣди съвършено . . . Безбожие! Като че неисплащанѣето е отъ прицѣпки и не може да се почака стопанина да продаде и се сдобие съ пари, т. е., да си изработи виното, та да не съсица това, за което толкова врѣме се е трудилъ . . .

Когато се опрѣдѣля врѣме за гроздоберъ, трѣбва поне да се внимава и добрѣ изуча периода на пълното узрѣване на всѣки видъ гроздѣе, пъкъ стопанитѣ трѣбва да събиратъ само узрѣлото и да чакатъ неузрѣлото. Врѣмето не се свършва: гроздобера може да се продължава и до м. Ноемврий. Има една наука за распознаванѣето на узрѣванѣето: на всѣка лоза, която има узрѣло гроздѣе, трѣбва да сж увѣжжали, пожълтѣли листата. Тѣзи наука се основава, споредъ учителитѣ, на туй, че захарната нишаста иде въ гроздето отъ листата, въ които отъ самото начало се съсредоточава. Споредъ това, недобрѣ правжтъ ония, които кжсатъ листата ужъ за да растварятъ гроздѣе прѣдъ слънцето, та да узрѣе по-скоро. Гроздето наистина узрѣва по-рано, но не бива тъй сладко. — Узрѣванѣето на гроздето по насъ се разбира твърдѣ злѣ: едвѣмъ гроздето почва да сладнѣ, и ний почваме гроздоберъ. Това е вѣрно, защото виното отъ таквъзъ гроздѣе бива слабо, водно, скоро се кисеа и не е за търговия. Пълното узрѣване се распознава въ Южна Европа съ *захаромѣръ* — единъ видъ инструментъ, какъвто е спиртомѣра, съ който се опрѣдѣля силата на спирта въ градуси, но защото у насъ не ще се залавятъ съ таква точности и всичко вършемъ по нашему, ний указваме на по-сигурнитѣ признаци за познаванѣето на узрѣлото гроздѣе. Тѣ сж: зачервеното или кадияното лице на прѣчката, също и закоравѣлата, жилавата и твърда чепка на гроздето, която отначало бива зелена, а на края тъмно-кафениава, още и пригарянѣето на листата, които често пакти падатъ или се поврѣждатъ безъ врѣме отъ слана, градъ, и затуй не всѣкога могатъ да съществува, като признаци, макаръ и въ вѣдъ за добротестествеността на бжджщето вино. Самото гроздѣе пъкъ, кога напълно узрѣе, бива съвсѣмъ бистро и добрѣ се виждатъ вътрѣ смената, отъ горѣ му има тънъкъ прахъ и кожата му бива мѣка и тънка. Впрочемъ наши нѣкои меракливи винари

маче. Дѣтѣ съзиди, като маргаритѣ, се търкулнахж по лицето ѝ.

— Какво ти станж? попита ж той уплашенъ. Жена му мѣчно можѣ да се успокои. Като отиваше съзидитѣ си, тя каза:

— Не можъ да те разберж. Азъ нѣмамъ никакво обѣкло и нѣма да идж на вечеринката. Подари йлата на нѣкого отъ приятелитѣ си, който получава по-голъма заплата!

Той, клетникътъ, стоеше съвсѣмъ очуденъ. — Моля ти се, Матилдо, продума той, — колко струва едно прилично обѣкло, съ което би можѣла да отидеш на вечеринката?

Жената помисли нѣколко врѣме, като броеше на ума си, до колко би струвалъ платътъ, и като виждаше, че мѣжъ ѝ е готовъ да жертвува, каза срамежливо:

— Не знаж точно, но мисля, че би били потрѣбни 400 франка.

Нещастния мѣжъ поблѣднѣ. Роклята би глѣтнѣла всичкитѣ спестени пари, за които искаше той да си купи една пушка, за да може прѣзъ лѣтото да излѣзе съ приятелитѣ си на ловъ.

— Добрѣ, продума той рѣшително. — Ще ти дамъ 400 франка, по хубава рокля да ти опижтъ.

Денътъ на вечеринката приближаваше скоро, но г-жа Лонселлъ бѣше нажалена, недоволна и безпокойна, при всичко че роклята на врѣме се свърши.

— Бола ли си? — попита ж мѣжъ ѝ.

— Ядъ ме е, че нѣмамъ никакви украшения, нищо скжпоцѣнни камъни, въобще нищо. Нѣма да изглѣждамъ добрѣ. Прѣдпочитамъ да не ходж никѣдѣ.

— Окреси се съ живи цѣфти! Сега сж тамамъ на мода. За десетъ франка ще имашъ три хубави трийдафила.

Но г-жа Лонселлъ не можеше никакъ да се успокои.

— Не, не! Нищо не унижава толкова, колкото бѣдността верѣдъ богато окичени дами.

И тя постоянно стоеше на това.

Най-сетнѣ мѣжъ ѝ извика радостно:

— Какъ не ми дойде отъ давна на ума! Иди при своята приятелка, госпожа Фанрестеръ и поискай да ти заеме нѣкакъвъ пакѣтъ! Приятелството ви е толкова отдавнашно, щото можешъ да ѝ поискашъ.

Очитѣ на жената свѣтнахж отъ радостъ.

— Наистина — това ми не дойде на ума!

На слѣдующия день тя дѣйствително посѣти приятелката си и ѝ повѣри своето нещѣстие.

Г-жа Фанрестеръ извади изъ скрини си една кутия, като ж отвори, покани приятелката си да си избере, което ѝ се харесва. Г-жа Лонселлъ съглѣда гривни и единъ гърданъ, покрити съ бриланти, а тъй също единъ скжпоцѣненъ бенатски кръстъ съ скжпоцѣнни камъни. Тя разглѣдаше всичкитѣ тѣзи пакѣти прѣдъ оглѣдалото и, при всичко че ѝ се

харесвахж, не искаше да земе никой отъ тѣхъ. Найсетнѣ попита:

— Друго нѣщо нѣмашъ ли?

— О, да! Ето на. Избери си! Незнаж кос ще ти се хареса.

На това отгорѣ тя отвори прѣдъ гостенката си една хубава кутийка, изработена съ черно кадиѣе, въ която блѣще единъ прѣкрасенъ брилянтенъ пакѣтъ. На г-жа Лонселлъ загугутъ сърдцето отъ смаяване. Рѣцѣтѣ ѝ трѣперѣхж, като земаше този пакѣтъ въ ръка. Като си окани на шията гърдана, тя попита боязливо:

— Ще ли ми го повѣришъ?

— На драго сърдце.

Захласна отъ радостъ, г-жа Лонселлъ прѣгърнѣ другарката си и, като ж цѣлуна, завече се съ пакѣтитѣ у дома си.

И наистина тя произвѣде на вечеринката извнреденъ ефектъ. Тя бѣше по хубава отъ другитѣ и павни всичкитѣ мѣжѣе.

Всѣкой питаше за името ѝ, всѣкой желаше да ѝ бждъ прѣдставенъ. Вличкитѣ чиновници отъ министерството искахж да танцуватъ съ неж. И самий Министръ ѝ жертвуваше своето внимание. Матилда танцуваше прѣввсходно и бѣше унесена отъ щастие. Тя, като виждаше побѣдата на своята хубостъ и пълния блѣсъкъ на успѣха си, не мислѣше за нищо друго, освѣнъ за играта. Тя бѣше потѣнѣла прѣзъ цѣлата тѣзи нощъ въ щастие щото си бѣше спечелила.

сж привикнали да разбиратъ добръ узрѣлото гроздѣ, но не сж привикнали да го цѣнятъ. Ако и гроздѣто за вино попрѣстои на лозата, до като добръ узрѣе, сжщо както и гроздѣто за ѣдене, оставено нарочно на лозата по-късно,—у насъ ще има натурално шампанско вино, а не като европейското, примѣсено съ захаръ и спиртъ. Забѣлѣжете, че въ Европа, напр. въ Франция, вината биватъ естествено по-слаби при всичката най-истинска грижа за тѣхъ, защото тамъ земята не до тамъ помага, а все пакъ французитѣ иматъ вина: бордо, шампанско и пр. ликьори, които сжпо-сжпо плащаме за да пиемъ!

Ако нашитѣ винари, колкото сж меракливи, бжджтъ и толкова умни, да изучаватъ гдѣ имъ е недостатъка, нашето отечество ще може да напише Европа

Ще продължимъ върху събиранѣто на гроздѣто въ ссждове съ искренно желание дано бждемъ послушани, защото всичкото искусство на доброто вино е въ събиранѣто и настаиванѣто на узрѣло гроздѣ.

По поводъ на „Кратки бѣлѣжки и свѣдѣния върху земското Чешско изложение въ Прага, 1891 г.“

II

Енергичната дѣятелностъ на чехитѣ за провдиганѣто на своето селско стопанство и, въобще, на своята промишленостъ е твърдѣ примѣрна. Въ чехитѣ виждаме „промишлено дружество“, „селско-стопанско общество“, „училища за рждодѣлие“ (дантели), „кредитно дружество“,—нѣща, които у насъ не сж се сънували . . . Селското стопанство, домашната индустрия и прч. въ Чехия се намиратъ въ цвѣтѣще положение, защото всѣки Чехъ мисли, сдружава се и помага за подобрѣнието на общото състояние, когато, напротивъ, у насъ глѣдаме повече да се мамимъ единъ другъ . . .

Прѣди нѣщо мѣсець врѣме въ в. „Зорница“ се говореше върху българската промишленостъ и се поддържане, че въ сдружаванията и капиталнитѣ дѣла се изисква безусловно и честностъ, нравственостъ. Това, разбира се, не е новостъ, а е едно отъ основнитѣ сили, които крѣпятъ дружествата. За да има изискваната честностъ въ подобни работи, трѣбва да бжджтъ хората образовани, хора, които съзнаватъ своя граждански дългъ къмъ отечеството и къмъ ближнитѣ си. Да поглѣднемъ въ Чехия. Тамъ 83 души отъ сто сж грамотни, т. е. само 17 на сто незнайтъ да четжтъ и слѣдователно, незнайтъ своитѣ длѣжности къмъ обществото. У насъ само 11 на сто сж грамотни, т. е. 89 на сто незнайтъ своитѣ граждански длѣжности! Обратно! Въ Чехия 83 грамотни, а у насъ 89 неграмотни! Имаме ли право да искаме сдружаване въ народа, до като по-напрѣдъ не го приготвимъ да разбира напълно защо и какъ бива сдружаванѣто? И чехитѣ сж разбрали това и направили нужното. Не

трѣбва да се забравя, че Чехия (ако вземемъ само Чехия) има население почти равно на нашето, а земя на половина отъ нашата. При това положение тамъ има чудо училища: слѣдъ първоначалното образование, продължителни, подготвителни 214 училища, отъ които 173 промишлени, 2 търговски и 3 по-видбени; други 70 класически и реални гимназии; педагогически 17, търговски 27, специални 26, земледѣлческо-горски 42, занаятчийски 5, рударски 2, музикански 92, акушерски, търговски, технически, теологически и прч. Разбира се, при такива училища, ще ви-рѣжтъ и 364 вѣстници, отъ които 119 политически, 26 по земледѣлнето и 24 по индустрия и търговия.

Да, най-напрѣдъ училища и пакъ училища! Нашето население въ тритѣ си четвърти (75 на сто) е земледѣлческо, а ний имаме само 2 земледѣлчески училища! Търговията, която съставлява всичката злоба на народитѣ отъ настоящия вѣкъ, у насъ спи: само едно училище имаме въ Свищовъ!

Твърдѣ естествено, поражда се възражение: „млади сме още!“ „Вчера едно—днесъ двѣ!“, когато Чехия е толкова стара и отдавна работи по тоя ижтъ. Не сме съгласни, защото съ такива оправдания можемъ вѣчно да стоимъ „млади“. Ако сме млади не сме дѣца, ако е „днесъ двѣ“, не трѣбва да чакаме сто. Че и друго нѣщо: Чехия се развива подъ единъ видъ поданство, благодарение само на способнитѣ си хора, а ний сме свободни.

Нашето мнѣние е, правителството да открие, да снабди и да поддържа въ всѣки окръгъ по едно земледѣлческо училище, било съ помощта на държавното съкровище, било на окръжнитѣ бюджети, било съ новъ нароченъ данѣкъ за това поддържане. Освѣнъ това да открие и повече търговски и занаятчийски училища, като слѣдъ свършването на тия училища ученицитѣ отъ първо врѣме се поддържатъ въ залавянѣто на работа.—Да не се върши това—е равносилно на . . . на каквото щете зло, защото нѣма абсолютно никаква друга гаранция за нашия поминѣкъ прѣдъ настоящата конкуренция отъ всѣкъдѣ. Ето Сърбия за примѣръ слѣдъ толкова години отъ политическото си съществуване.

Разни

ВЪТРЕШНИ

— Като седмиченъ още вѣстникъ, намъ никакъ не е възможно да даваме въ всѣкий брой статии по всичкитѣ отдѣли, които опрѣдѣлихме за него. Особено по нашата промишленостъ, увлѣчени отъ други тѣй-же интересни (поне споредъ насъ) работи, не можахме до сега да се занимаваме; та и като новъ вѣстникъ съ немалко неудобства прѣдстоеше и прѣдстои да се справяме. Но, ако нашитѣ читатели бжджтъ аккуратни, вѣстникътъ ще има възможностъ да

прѣдолѣе всички прѣчки не усѣтно, като излиза често.

Отъ настоящия брой почваме да даваме статии по промишлеността ни, като ще се стараемъ да съжмѣ на врѣме по нашата производителностъ и да казваме ползовитѣ способности за разработванѣто и лесняванѣто на отдѣлнитѣ пейни клонове.

— Финансовото Министерство е обявило тѣмъ за постройката на желѣзно-пътна линия София—Никъ. Търга ще стане на 12-й септември т. г.—

— Писжтъ ни отъ Шуменъ, че тамошнитѣ сани просто играли съ православното наследство, то му коляли въ важни дни и на отговояване на нустали добитѣци, а въобще недовдѣвали здраво со на населението. Поканваме вниманието на тамошето еметство върху това.

— Мислимъ, българскитѣ читатели ще се интересуватъ отъ отговора, който е далъ високопоставения Израилски Равинъ въ София, г. Дръ Данко, по поводъ на еврейския въпросъ въ в. „La Bulgare“. Като мнѣние отъ религиозния прѣдставител на итѣтѣ евреи, длѣжностъ ни е да го прѣдадемъ на тателитѣ си за по-пълното освѣтление на тоя въпросъ у насъ. Това остава да направимъ въ идущъ брой, но нѣмане сега и до сега мѣсто.—

— Писжтъ ни отъ Плевенъ слѣдующето:

„На 22-й текущия вечеръ г. Димо А. Поповъ Прокорора при тукашния Окр. Сждъ, слѣдъ вечеръ, особено расположенъ, стигналъ въ „Шипковото нѣвене“, сѣдналъ ерѣщу балкона на хотела, гдѣто намирали три прѣзъ дени дошли новоназначени утелки. Г. Поповъ искалъ отъ съдържателя книги за запиване на пжтницитѣ, а слѣдъ отказъ, искалъ ж повторно въ качество на прокуроръ, слѣдъ този отказъ на съдържателя въ думи, че е дошълъ въ кахненето като частно лице, г. Поповъ заплащвалъ съ полицитѣ, а на туй получилъ, говоръ, че ако дойде съ полицитѣ, ще може да вземѣ книгата. Послѣ тѣй той (г. Поповъ) се качилъ на хотела и искалъ отъ служинята стая за да спи, а слѣдъ тѣя го пратила да иска отъ господаря ъ. Слѣдъ и поискалъ, слѣдъ много други приказки, съ съдържателя стая, а тоя послѣдний му показалъ хѣра. Послѣдвали заплашвания пакъ съ полицитѣ съ бой, но тукъ се прѣкратило всичко, защото кахненето имало и слуги. Всичката тѣжн расправъ събрала доста много любонитни и на другия денъ Поповъ е билъ прѣдметъ на градски новости.“

Ний прѣдаваме всичко това безъ коментаръ на г. дописника си, като назимъ да сме приятелъ Закона за печата и като вѣрваме, че правителството се старае да има чиновници, които съ своето поведение да създаватъ респектъ въ населението къмъ изпълнителитѣ на законитѣ ни.

— Единъ любонитенъ процесъ по печата се разгѣждалъ минжлия четвъртъкъ въ Пловдивския Окр. Сждъ. Ний се надѣваме, че нашитѣ сждии сж се интересували съ него, защото не е отъ обикновенитѣ. Думата ни е за процеса на в. „Пловдивъ“. Издателя му се обвинилъ отъ прокурорския надзоръ, че е прѣтпилъ чл. чл. 3 и 7 отъ закона за печата, като съобщилъ за продължаванѣто на издаванѣто и дигитѣ формалности по чл. 7. — Право да си кажемъ глѣдаме май недовѣрчиво на съобщенията на в. „Пловдивъ“, защото, отъ една страна, показва чл. чл. 3 и 7 а отъ друга излага, че се е искало наказание съ 600 лева, когато 7 чл. прѣдвизда само до 10 лева. Освѣнъ това и самото прѣстъпление, като ний вижда твърдѣ странно по причина, че закона е свирилъ въ „Пловдивъ“ и че послѣдний носи името на своя издатель отъ самото начало,—всичката история излиза като да е изначена. Добръ ще стори в. „Пловдивъ“.

чрѣзъ всеобщото внимание и очудване, което е толкова приятно на женското сърце.

Едвамъ по 4 часа сутринтъ смисли тя за какъщата си. Нейний мъжъ отъ ерѣдъ нощъ още дрѣмеше въ една отъ съседнитѣ стаи заедно съ други трима съседни, на които женитѣ се забавлявахъ. Когато Матилда го събуди, той ѣмъ зави съ една проста дрѣжж, която никакъ не съотвѣтствуваше на великолѣпната ѣ роля. Това, разбира се, Матилда виждаше и затуй взе да подканва мъжа си да трѣгнжтъ по-бърже за да не бжде забѣлѣзана отъ дамитѣ съ богатитѣ кожухчета.

Мъжъ ѣ напусто ѣмъ задържаше

— Почакай, каза ѣ той,— да не истиненъ. Азъ ще наема кола.

Но хубавицата не слушаше и бързаше вече изъ стѣнитѣ на долу. Когато се намѣрихъ на улицата, кола не намѣрихъ и трѣбваше да вървжтъ пѣши.

Помръзнали и недоволенни бързахъ тѣ къмъ рждката. Тукъ на брѣга най-сетнѣ ерѣщижжъ единъ дрипъвъ файтонъ.

Този файтонъ ги закара до у дома имъ. Матилда тихо вѣлзе въ стаята, безъ да продума думица, понеже съ свършването на бала се свърши и нейното щастие. Пъкъ мъжъ ѣ си мислѣше за своята работа. Когато Матилда си хвърли намѣтката, искаше още веднѣжъ да се оглѣда въ оглѣдалото, но внезапно при-блѣдилъ и отчаяно извика. Диамантовото украшение липсваше отъ шията ѣ.

Лонселъ полуоблѣченъ попита:

— Какво станъ?

— Загубихъ брилиантитѣ.

— Какво казвашъ? извика мъжътъ. Това не е възможно!

Тѣ се заловихъ да си растърсватъ дрѣжхитѣ, палтата, джобовѣтѣ, но накитътъ не се намѣри.

— Знаешъ ли навѣрно, питае ж мъжъ ѣ, че бѣше герданътъ на тебе, когато напуцаше салона?

— Да, даже въ антрето го оправѣхъ.

— Ако да бѣше го изгубила по пжтя, щѣхме да чуемъ издрѣнкване. Трѣбва да е падналъ въ файтона.

— Не знаж. Ти не си ли забѣлѣжила?

— Не.

Тѣ двамата се глѣдахъ съ страхъ.

Лонселъ на бързо се облѣче.

— Ще се върнж пакъ по пжтя, прѣзъ който дойдохме. Може би да намѣриж гердана.

Чиновникътъ излѣзе. Матилда въ балното облѣкло сѣднж на стола и тѣпо глѣдаше въ земята. Около часа 7 се завърнж мъжъ ѣ. Той не бѣше намѣрилъ гердана.

На заранѣта той отиде до окръжното управление, въ редакциитѣ, обѣщаваше на почтенния намѣрвачъ възнаграждение, обикаляше файтонитѣ, на кжсо, той онитваше на всѣкъдѣ щастнето си, дѣто само една искра отъ надѣжда блѣнуваше.

Жена му, съспана отъ нещастнето, съ истър-

пѣние очакваше да види, какъвъ щѣ бжде резултатъ отъ всичкитѣ тѣзи търсения и распитвания. Лонселъ се завърнж при вечеръ блѣденъ съ хлѣбни очи. Всичкитѣ трудове бѣжхъ напусто.

— Трѣбва да напишемъ писмо на другаритѣ си, каза той, и да ѣ явимъ, че накитътъ се е погубилъ и е даденъ на поправка. Така ще спечелимъ врѣме.

Лонселъ диктуваше и тя написа. Така се мина единъ седмица. Нѣмаше съмнѣние че накитътъ съвсѣмъ бѣше изчезналъ. Лонселъ който въ едно кжсо врѣме устарѣ, най-сетнѣ заяви:

— Не остава друго, освѣнъ да купимъ другъ накитъ.

На слѣдующия денъ и двамата отидохъ съ ѣ дияната кутийка, при златарина, името на който бѣше написано вътрѣ въ кутийката. Той разгѣ книгитѣ си.

— Украшението не е отъ мене, каза той. Бѣ съмнѣние само кутийката е купена тука.

Най-сетнѣ въ едно завѣдение въ Palais Royal намѣрихъ съвсѣмъ приличенъ герданъ. Търговецъ поиска 40,000 франка и най-сетнѣ имъ го отстъпи за 36,000 франка.

Тѣ го помолихъ, да не продава гердана до 10 дена и въ сжщо врѣме се условихъ, че търговецъ ще е задѣлженъ да приеме накитътъ за 34,000 франка назадъ, ако би изгубения да се намѣри до края на февруарий.

В.-Търновска Дър. Реал. Гимназ. „Св. Кирилъ“.

Обявление.

№ 1165

Дирекцията на В.-Търновската Държавна Реална Гимназия „Св. Кирилъ“ съ настояще-то си обявява на желающитѣ да постъпятъ прѣзъ идущата 1891-92 учебна година въ **Специалното Духовно Училище** при същата гимназия слѣдующето:

1. Отъ настѣпающата 1891-92 учебна година програмата на Специалното Духовно Училище при гимназията „Св. Кирилъ“ се подравнява съ програмата на Самоковската Духовна Семинария.

2. Курсътъ на учението ще се свършва въ три години.

3. Въ първий классъ ще се приематъ ученици, които сж свършили съ успѣхъ третий классъ въ пѣкое държавно или общинско училище. Свършившиятъ третий классъ въ държавно училище ще се приематъ безъ испитъ; а свършившиятъ тоя классъ въ общинско училище ще се подлагатъ на испитъ по Български езикъ и Математика, освѣнъ ония, на които свидетѣлствата сж отъ първий редъ съ отличие.

4. Приеманieto и записването на ученицитѣ ще се извърши отъ 1-й до 5-й Септемврий т. г.

5. Бѣдни ученици, които притежаватъ свидетѣлства отъ първий редъ съ отличие и покажатъ добъръ успѣхъ въ началото на годината, ще могатъ да расчитатъ на степенди.

Забѣлка. Обявлението ми отъ 10-й Юлий т. г. подъ No 1129, относително Специалното Духовно Училище, се отмѣнява.

г. В.-Търново, 16 Августъ 1891 год.

Директоръ: **Сирмановъ.****Държавно Търговско и Триклассно училище въ Свищовъ****ОБЯВЛЕНИЕ**

№ 694

Дирекцията на Държавното Търговско и Триклассно училище въ Свищовъ обявява слѣдующето:

1) Записването на ученици и извършването на приемателнитѣ и повторителни испити за учебната 1891/92 година ще почне отъ 25-ий Августъ и ще трае до 1-ий Септемврий т. г. При прошенieto за допущение на испитъ или за записване трѣбва да бждатъ приложени: 1) училищно свидетѣлство; 2) метрическо свидетѣлство; 3) медицинско свидетѣлство и 4) свидетѣлство отъ надлѣжната община, удостоверяюще че просителя (ако той е отъ 16—20 год.) е записанъ въ призователнитѣ списъци.

2) Курса на търговскитѣ науки е отъ 3 години. Условиата за постъпване въ I курсъ сж: 15 годишна възраст и успѣшно триклассно образование. Свършившиятъ общинско триклассно училище, които иматъ слаби удовлетворителни бѣлѣжки по Математика, Български Язикъ и География, се подхвъргатъ на испитъ по тѣзи прѣдмѣти.

Ония съ успѣшно четворокласно образование постъпватъ безъ испитъ въ I курсъ.

При постъпването въ курсоветѣ се плаща 25 лева годишна училищна плата.

3) Образованието при търговското училище е общо образователно и специално търговско. Програмата е изработена по образеца на добри уреденитѣ търговски училища въ Европа и се съобразява съ мѣстнитѣ нужди. Особено внимание се обръща на язицитѣ: Нѣмски и Французски.

Свършившиятъ иматъ гимназиално право спрямо военната повинность.

До сега свършившиятъ занимаватъ добри мѣста при разни търговски кжци, както и при Българската Народна Банка.

3—3

Отъ Дирекцията.

Отъ Сждеб. Пристави при Варн. Окр. Сждъ.

№ 2097

Подписаний обявявамъ на интересующитѣ се, че отъ 24 текущия до 23 Септемврий, ще трае публичната продажба на 8 уврата лозе въ Варненскитѣ лозя, мѣстность „Турна Тепе“, принадлежаща на Андонъ Ангеловъ което се продава за дългътъ му къмъ Ибрахимъ Хасановъ и Али Хюсеиновъ. Желающитѣ могатъ да се явяватъ всѣкий присжтственъ день за наддаване.

Г. Варна 12 Августъ 1891 год.

Сждебенъ Приставъ *Ив. Данчовъ*

№ 2247

Подписанный обявявамъ, че отъ 26 Августъ т. г. до 25 С-врий с. г. ще трае публичната продажба на Василь Петровата кжца, въ гр. Варна IV участъкъ, продаваема се за дългътъ му къмъ Алексъ Ивановъ. Интересующитѣ се могатъ всѣкий присжтственъ день и часъ да се явяватъ въ канцеларията ми за наддаване.

— гр. Варна.

П. Сждеб. Приставъ: *Г. Захариевъ*

№ 2250.

Подписанный обявявамъ, че отъ 15 Августъ до 14 С-врий т. г. ще трае публичната продажба на Дянко Т. Спасовата кжца, находяща се въ гр. Варна, въ новопостроенитѣ квартали, задъ „Илджъ-Табя“, продаваема се за дългътъ му къмъ Атанаса В. Велчевъ. Интересующитѣ се могатъ всѣкий присжтственъ день и часъ да се явяватъ въ канцеларията ми за наддаване.

П. Сждеб. Приставъ: *Г. Захариевъ*

№ 2463

Подписанный обявявамъ, че отъ 16-й Септемврий т. г. до 16 октомври с. г. ще трае публичната продажба на кжцата на Фатме Молла Исмаилова, находяща се въ гр. Варна, III-й участъкъ подъ No 840, продаваема се за дългътъ ѣ къмъ Ахмедъ Х. Кършовски. Интересующитѣ се могатъ всѣкий присжтственъ день и часъ да се явяватъ въ канцеларията ми за наддаване.

гр. Варна Августъ 27-й 1891 год.

П. Сждеб. Приставъ: *Г. Захариевъ*

№ 2421

Подписанный обявявамъ че отъ 24-ий Августъ до 23-й Септемврий т. г. ще трае публичната продажба на Иванъ Недѣлковата Коларова кжца, слѣдъ това съ правонадаване 5% въ десетъ дневенъ срокъ, която се продава за дългътъ му къмъ Савва Марковъ. Интересующитѣ се могатъ всѣкий присжтственъ день и часъ да се явяватъ въ канцеларията ми за наддаване.

гр. Варна 27-й Августъ 1891 год.

П. Сждеб. Приставъ: *Г. Захариевъ*

№ 2457

Подписанный обявявамъ, че отъ 6-й септемврий до 6-й Октомврий т. г. ще трае публичната продажба на кжцата на наследницитѣ на покойния Табакъ Мустафова Хюсеиновъ, находяща се въ гр. Варна III участъкъ подъ No 703, продаваема се за дългътъ му къмъ Кирилъ Мустафа Хюсеиновъ. Интересующитѣ се могатъ всякий присжтственъ день и часъ да се явяватъ въ канцеларията ми за наддаване.

гр. Варна 27-й Августъ 1891 г.

П. Сждеб. Приставъ: *Г. Захариевъ*

№ 2460

Подписанный обявявамъ, че отъ единадесетий Септемврий т. г. до единадесетий Октомврий с. г. ще трае публичната продажба на Айше Хюсеиновата десетъ уврата лозе, находяща се въ Варненскитѣ лозя, въ мѣстността „Совукъ-суларъ“, продаваема се за дългътъ ѣ къмъ Ахмедъ Хасановъ. Интересующи-

тѣ се могатъ всѣкий присжтственъ день и часъ да се явяватъ въ канцеларията ми за наддаване.

гр. Варна 27-й Августъ 1891 г.

П. Сждеб. Приставъ: *Г. Захариевъ*

№ 2463

Подписанный обявявамъ, че отъ 6-й Септемврий т. г. до 6-й Октомврий с. г. ще трае публичната продажба на Хюсеиновъ Ибрахимъ Язджиевото лозе, мѣстность „Кокарджа“ и $\frac{1}{4}$ частъ отъ празното му мѣсто отъ 102 кв. метра, находяще се въ гр. Варна, I участъкъ, продаваема се за дългътъ му къмъ Варненската Земледѣческа Касса. Интересующитѣ се могатъ всѣкий присжтственъ день и часъ да се явяватъ въ канцеларията ми за наддаване.

гр. Варна 27-й Августъ 1891 г.

П. Сждеб. Приставъ: *Г. Захариевъ*

№ 2201

Подписанный обявявамъ на интересующитѣ се, че публичната продажба ще трае до 17-й Септемврий върху лозето 5 $\frac{1}{2}$ уврата въ Варненскитѣ лозя мѣстность Малка Кокарджа, принадлежаща на Георги Атанасовъ, което се продава за дългътъ му къмъ Тодоръ Марнополски.

Желающитѣ да наддаватъ могатъ да се явяватъ всѣкий присжтственъ день и часъ.

гр. Варна 27-й Августъ 1891 г.

Сждебенъ Приставъ: *Ив. Данчовъ***НЕКРОЛОГЪ**

Съ дълбока скърбъ извѣстяваме на роднини, приятели и познайници, че на 16-и того, часътъ въ 6 $\frac{1}{2}$ послѣ обѣдъ, слѣдъ едногодишно болѣдуване отъ охтика, прѣдаде Богу духъ въ най цвѣтуща възраст—26 годишенъ—любимиятъ ни съпругъ, баща, синъ, братъ и братовчедъ,

ТРИФОНЪ АНДРЕВЪ,

като остави въ неутѣшима скърбъ всички ни, а най вече младата си съпруга съ току що роденото си—40 дневно—дѣтенце.

Покойния бѣше свършилъ Шумненското Педагогическо училище прѣзъ 1883 година, учителствува една година въ Шумненскитѣ първоначални училища и седемъ години въ Варненскитѣ. Той прѣзъ врѣме на Сръбско-Българската война напустяж всичко и се притече на помощъ на родината си—влѣзе въ редоветѣ на доброволцитѣ—и като такъвъ участвува въ сраженията, които станяхъ при защитата на гр. Видинъ.

Опѣлото му се извърши на 17-й того въ присжтствието на голѣмо множество приятели, които го изпроводихъ до вѣчното му жилище. Отъ приятелитѣ и стучителитѣ му се поднесе и единъ вѣнецъ, когото и носѣхъ двама негови стучители.

Миръ на свѣщенния ти прахъ, милий ни Трифоне!

Лека ти прѣстъ и вѣчна ти память!

Съпруга: Мариола, *Дъщеря:* Юрданка
Баща: Андрѣй, *Майка:* Юрданка, *Братъ:* Димитръ, *Братовчедка:* Василка, *Свако:* Вълчу, *Лелѣ:* Марийка.

гр. Шуменъ, 20 Августъ 1891 г.